

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și trei

*„Pecetea” lui Dumnezeu, întipărită la promulgarea Decretului Legii
Duminicale: O analiză profetică a capitolului 6 din Daniel*

Jeff Pippenger
2023-12-28

„Pecetea” lui Dumnezeu, care poate fi văzută, este aplicată odată cu decretul legii duminicale.

„Niciunul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu câtă vreme caracterele noastre au asupra lor vreo pată sau vreo întinare. Ne revine nouă să îndreptăm defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de orice întinăciune. Atunci ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii...”

Ce faceți, fraților, în marea lucrare a pregătirii? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr — aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi întipărită, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie. Mărturii, volumul 5, 214, 216.

Daniel primește sigiliul vizibil atunci când este aruncat în groapa cu lei; prin urmare, capitolul reprezintă decretul legii duminicale.

Atunci acei bărbați s-au înfățișat înaintea împăratului și i-au zis împăratului: Să știi, o, împărate, că legea mezilor și perșilor este aceasta: nicio poruncă sau hotărâre pe care o statornicește împăratul nu poate fi schimbată. Atunci împăratul a poruncit, și au adus pe Daniel și l-au aruncat în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și i-a zis lui Daniel: Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, El te va izbăvi. Și au adus o piatră și au pus-o pe gura gropii; și împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul dregătorilor săi, pentru ca hotărârea să nu fie schimbată în ce-l privește pe Daniel. Daniel 6:15-17.

Istorisirea nu se încheie acolo, ci se încheie acolo unde începe. Linia din capitolul șase al lui Daniel ilustrează confederația care a fost condusă în principal de cei o sută douăzeci de dregători și de cei doi președinți de rang inferior, dar care i-a cuprins și pe sfetnici, căpetenii și cârmuitori. Alianța cvintuplă a fost formată pentru a-l înșela pe împărat, ca să-l persecută pe Daniel. Istorisirea se încheie cu judecata lor, căci ei ilustrează o judecată specială care are loc la legea duminicală; o judecată care nu este îndreptată împotriva celor ce îl reprezintă pe Daniel sau pe împărat, ci împotriva celor care l-au înșelat pe împărat.

Și împăratul a poruncit, și au adus pe acei bărbați care îl învinuaseră pe Daniel, și i-au aruncat în groapa leilor, pe ei, pe copiii lor și pe soțiile lor; iar leii au pus stăpânire pe ei și le-au sfârâmat toate oasele mai înainte ca ei să fi ajuns la fundul gropii. Daniel 6:24.

În scenariul profetic, întotdeauna biserica este aceea care înșală statul, iar capitolul al șaselea identifică înșelăciunea săvârșită împotriva regelui. După ce Ahab fusese martor la puternica manifestare a puterii lui Dumnezeu pe Muntele Carmel, Ilie l-a călăuzit prin ploaie înapoi la Izabela. Ahab nu avea niciun motiv să creadă că Izabela nu va fi impresionată de mărturia puternică a puterii lui Dumnezeu, dar Ahab fusese înșelat cu privire la ura adânc înrădăcinată a Izabelei față de Ilie. Istoria lui Ilie în confruntarea cu Ahab și Izabela se repetă din nou în istoria lui Ioan Botezătorul (care a fost Ilie), precum și în aceea a lui Irod și a Irodiadei.

Când, de ziua lui de naștere, Irod, îmbătat, i-a promis Salomeei (fiica Irodiadei) jumătate din împărăția sa, nu se aștepta ca Irodiada să ceară capul lui Ioan. Regii, fie că este vorba de Ahab, Irod sau Darius, sunt amăgiți de femeia necurată prin dansul prorocilor mincinoși ai Izabelei, sau prin dansul fiicei Irodiadei, sau prin confederația cvintuplă din istoria lui Daniel. Pilat a fost, de asemenea, amăgit de o preoție coruptă, care reprezenta "biserica" iudaică, iar o biserică simbolizează o femeie.

Amăgirea este o caracteristică a scenariului profetic, iar Islamul celui de-al treilea Vai este minciuna folosită pentru a amăgi Organizația Națiunilor Unite în zilele din urmă, prin frică. Atât „amăgirea”, cât și „minciuna” care produce amăgirea sunt identificate în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Rolul Islamului, precum și faptul că papalitatea devine capul al optulea al celor șapte capete, au fost deja identificate ca parte a soliei care este desigilată în zilele din urmă, și anume Apocalipsa lui Isus Hristos. Prin urmare, demascarea amăgirii lui Dariu din Daniel, capitolul șase, face parte din mesajul care constituie Strigătul de la Miezul Noptii. Amăgirea este elementul care vindecă pe deplin rana de moarte, înviind astfel papalitatea ca a opta și ultima împărăție. În amăgirea lui Dariu, cei doi președinți apostatați și cei o sută douăzeci de căpetenii sunt reprezentanții confederației amăgirii, care sunt contrapuși lui Daniel.

O sută douăzeci este un simbol al ucenicilor lui Dumnezeu la Cincizecime.

Și în acele zile Petru s-a ridicat în mijlocul ucenicilor și a zis, (numărul numelor laolaltă era ca la o sută douăzeci.) Faptele Apostolilor 1:15.

Cincizecimea prefigurează legea duminicală, când pecetea este aplicată, iar cei o sută douăzeci de dregători care l-au înșelat pe Dariu sunt un simbol al preoției false la legea duminicală. Două categorii ale celor care îl înșală pe împărat sunt prezentate prin cele două căpetenii apostate și prin cei o sută douăzeci de dregători apostatați. Cele două căpetenii sunt asociate cu Daniel, care este profetul. Cele două clase care îl înșală pe Dariu reprezintă un grup de profeți falși și un grup de preoți corupți.

Vai de păstorii care nimicesc și risipesc oile pășunii Mele! zice Domnul. De aceea, așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor care pasc poporul Meu: Voi ați împrăștiat turma Mea, ați izgonit-o și nu i-ați cercetat; iată, voi cerceta asupra voastră răul faptelor voastre, zice Domnul. Și voi aduna rămășița turmei Mele din toate țările în care i-am izgonit și îi voi aduce iarăși în staulurile lor; și vor fi roditori și se vor înmulți. Și voi ridica peste ei păstori care îi vor paște; și nu se vor mai teme, nici nu se vor înspăimânda, și nu va lipsi niciunul dintre ei, zice Domnul. Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă

dreaptă, și un Împărat va domni și va propăși, și va face judecată și dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi mântuit, iar Israel va locui în siguranță; și acesta este numele cu care va fi chemat: DOMNUL, DREPTATEA NOASTRĂ. De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: Viu este Domnul, care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului; ci: Viu este Domnul, care a scos și a călăuzit sămânța casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care i-am izgonit; și vor locui în țara lor. Îmi este frântă inima înlăuntrul meu din pricina prorocilor; toate oasele îmi tremură; sunt ca un om beat și ca un om pe care l-a biruit vinul, din pricina Domnului și din pricina cuvintelor sfințeniei Lui. Căci țara este plină de adulteri; căci din pricina jurării țara jelește; locurile plăcute ale pustiei s-au uscat, alergarea lor este rea, iar puterea lor nu este dreaptă. Căci atât prorocul, cât și preotul sunt pângăriți; da, în Casa Mea le-am găsit răutatea, zice Domnul. De aceea calea lor va fi pentru ei ca niște căi alunecoase în întuneric: vor fi împinși și vor cădea acolo; căci voi aduce răul asupra lor, chiar anul cercetării lor, zice Domnul. Ieremia 23:1-12.

„Anul cercetării” din Ieremia este judecata conspiratorilor care l-au înșelat pe Darius. Judecata profeților și preoților mincinoși este un subiect al Cuvântului profetic. Și, după cum o preoție coruptă a amăgit autoritățile romane și le-a întors împotriva lui Hristos, conspirația din Daniel 6 vizează tocmai acest adevăr profetic.

Liniile profetice ale capitolului cinci din Daniel expun judecata de execuție săvârșită asupra cornului republican și asupra națiunii Statelor Unite la momentul legii duminicale. Acea judecată este împlinită de Islamul celui de-al treilea Vai, care s-a strecurat în împărăție prin zidul dinspre sud, nepăzit. Linia legii duminicale din capitolul trei al lui Daniel identifică ridicarea poporului lui Dumnezeu ca stindard înaintea întregii lumi, chiar în acel timp. Capitolul șase se concentrează asupra judecării împlinite împotriva prorocilor mincinoși în aceeași istorie.

La legea duminicală din Statele Unite, cornul protestant apostat este alcătuit din două clase: una care susține Duminica drept zi de închinare, iar cealaltă care, în mod zadarnic, pretinde că susține Sabatul ca zi de închinare. Omoloagele lor din cadrul cornului republican sunt Partidul Democrat și Partidul Republican. Cele două cornuri apostate au fost tipificate de saducheii și fariseii din vremea lui Hristos. Cei doi președinți apostatați și o sută douăzeci de preoți din înșelăciunea lui Darius reprezintă, de asemenea, cele două categorii ale cornului apostat al Protestantismului. Deși în vremea în care a avut loc istorisirea ei erau, în fapt, figuri politice, contextul profetic identifică puterea religioasă apostată drept cea care înșală statul.

Relatarea, așa cum este ilustrată pe Muntele Carmel, identifică două clase de profeți mincinoși: profeții lui Baal și profeții dumbravei (Ashtaroth). Împreună, ei tipifică îmbinarea Bisericii cu statul, căci Baal este o divinitate masculină, iar Ashtaroth este o divinitate feminină. Ilie i-a ucis în cele din urmă pe profeții mincinoși de pe Muntele Carmel, întocmai cum confederația din Daniel, capitolul șase, a fost aruncată în groapa cu lei.

Și Ilie le-a zis: Prindeți pe prorocii lui Baal; niciunul să nu scape. Și i-au prins; iar Ilie i-a coborât la pârăul Chișon și i-a înjunghiat acolo. 1 Împărați 18:40.

În aceeași istorie a Muntelui Carmel, reprezentată de Ioan Botezătorul, puterea care înșală este fiica. Ambele relatări îi înfățișează pe înșelători dansând, fie în jurul jertfei lor pe Muntele Carmel, fie la petrecerea bahică de ziua de naștere a lui Irod, unde Salomeea și-a făcut dansul înșelăciunii. Împreună, cele două linii identifică alianța dintre biserică și stat, care este pe deplin formată la legea duminicală, precum și faptul că bisericile apostate ale Statelor Unite sunt fiicele Irodiadei, care este Izabela, amândouă reprezentând catolicismul. Ziua de naștere a lui Irod marchează sfârșitul celei de-a șasea împărății a fiarei de pe pământ, dar, în același timp, marchează nașterea celei de-a șaptea împărății din profeția biblică (Națiunile Unite).

În însăși făgăduința către Salome, Irod consimte să-i dea jumătate din împărăția sa, arătând că a șaptea împărăție reprezintă o combinație pe jumătate biserică și pe jumătate stat. Împărăția începe când capul lui Ioan este înmănat Irodiadei. Din acest motiv, a șaptea împărăție este reprezentată în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, ca continuând doar pentru puțină vreme. La legea duminicală se instituie uniunea triplă, căci acolo cei zece regi se învoiesc să-și dea împărăția lor de scurtă durată fiarei pentru un "ceas". Acel "ceas" este "ceasul" crizei legii duminicale, care începe în Statele Unite și se încheie când Mihail se ridică.

Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu Fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria Fiarei. Aceștia vor duce război împotriva Mielului, iar Mielul îi va birui: căci El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Apocalipsa 17:12-14.

Cei zece împărați, reprezentați de Irod, cad de acord, la ziua de naștere a celei de-a șaptea împărății, să dea jumătate din împărăția lor fiarei, în timpul crizei legii duminicale, care este reprezentată ca „un ceas”. În acel „ceas”, apare scrisul de pe perete pe zidul lui Belșatar. În acel „ceas”, Șadrac, Meșac și Abed-Nego sunt aruncați în cuptor și sunt înălțați într-un nor, la fel ca cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Tripla unire este adusă laolaltă prin înșelăciunea înfăptuită de fiara care se ridică din pământ, care face să coboare foc din cer, în fața oamenilor.

Și am văzut o altă fiară care se ridică din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și pe cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Și săvârșește semne mari, până acolo încât face să coboare foc din cer pe pământ în văzul oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care avea puterea să le facă înaintea fiarei; spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Apocalipsa 13:11-14.

Lumea este înșelată nu atât prin minuni, cât prin „mijloacele acelor minuni” pe care el avea putere să le facă. Expresia „mijloacele acelor minuni” este o formulare adăugată, dar ea așază accentul corect asupra minunilor, lucru care trebuie observat cu atenție. Felul în care mesajul fals (foc din cer) înșală lumea este important să fie recunoscut, căci ne aflăm acum chiar în perioada istorică în care populațiile planetei Pământ sunt hipnotizate printr-o „superautostradă a informației” care este controlată și manipulată de negustorii globali ai pământului. Acel subiect îl vom lăsa pentru articolele ulterioare, dar notăm doar acum că înșelăciunea președinților și a prinților care a fost

înfăptuită împotriva lui Darius este un subiect profetic specific, conținând mai multe elemente conexe care trebuie recunoscute.

Uniunea triplă este adusă laolaltă prin înșelăciunea dansului senzual al Salomeei înaintea dregătorilor, la serbarea zilei de naștere a lui Irod. Înșelăciunea care i-a fost impusă lui Pilat, de natură dublă, consta în acuzația că Hristos provoca și promova sediiune împotriva autorității statale și, de asemenea, că săvârșea blasfemie împotriva autorității religioase. În acea istorie s-au întrunit trei antagoniști: puterea romană (statul), Baraba, un Hristos fals (proorocul mincinos), și biserica iudaică apostată (fiara). Biserica apostată a înșelat autoritatea romană (statul), prin minciuna dublă a sediiunii și a blasfemiei.

Când Darius își dă în cele din urmă seama de motivația amăgitorilor săi, este constrâns să-l arunce pe Daniel în groapa cu lei. Daniel a încălcat legea statului prin ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Minciuna prezentată lui Darius a fost înfăptuită prin exaltarea mândriei lui Darius, împiedicându-l astfel să recunoască motivația amăgitorilor săi. Minciuna și înșelăciunea din istoria lui Daniel și a gropii cu lei identifică ascultarea de Dumnezeu drept blasfemie și sediiune, ceea ce a fost aceeași înșelăciune dublă a crucii, iar jalonul crucii se aliniază cu jalonul legii duminicale.

Pedepsirea puterii religioase amăgitoare face obiectul profeției biblice, la fel ca și faptul că puterea religioasă amăgește puterea de stat.

„Oamenii văd că au fost amăgiți. Ei se acuză unii pe alții că i-au dus la pieire; dar toți se unesc în a arunca asupra slujitorilor cea mai aspră condamnare. Păstori necredincioși au prorocit lucruri măgulitoare; i-au condus pe ascultătorii lor la desființarea Legii lui Dumnezeu și la prigonirea acelor care ar păzi-o cu sfințenie. Acum, în deznădejdea lor, acești învățători își mărturisesc înaintea lumii lucrarea de amăgire. Mulțimile sunt cuprinse de furie. ‘Suntem pierduți!’ strigă ei, ‘și voi sunteți cauza pierzaniei noastre’; și se năpustesc asupra păstorilor mincinoși. Chiar aceia care odinioară i-au admirat cel mai mult vor rosti asupra lor cele mai cumplite blesteme. Chiar mâinile care odinioară i-au încununat cu lauri se vor ridica pentru nimicirea lor. Săbiile care erau menite să-i ucidă pe poporul lui Dumnezeu sunt acum folosite pentru a-și nimici vrăjmașii. Pretutindeni este vrajbă și vărsare de sânge.” Marea Controversă, 655.

După închiderea timpului de probă, împotriva conducătorilor religioși se întorc turmele lor, căci acestea recunosc că fuseseră înșelate de o minciună propagată de către conducătorii religioși. Președinții și prinții, împreună cu familiile lor, au suferit cu toții aceeași judecată retributivă pentru minciuna pe care au propagat-o. Când Ilie i-a ucis pe profeții mincinoși pe Muntele Carmel, aceeași judecată retributivă este reprezentată în "marele cutremur" din capitolul unsprezece al Apocalipsei, când "șapte mii" sunt doborâți.

Și în ceasul acela s-a produs un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar rămășița s-a înfricoșat și a dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:13.

În împlinirea marelui cutremur al Revoluției Franceze, cei șapte mii care au fost uciși au reprezentat regalitatea Franței. La „ceasul” marelui cutremur, care este legea duminicală, cei șapte

mii care sunt uciși îi reprezintă pe Adventiștii de Ziua a Șaptea care se închină Romei, căci numai aceia care înțeleg responsabilitatea Sabatului zilei a șaptea primesc semnul fiarei când va fi instituită legea duminicală.

Schimbarea Sabatului este semnul sau pecetea autorității Bisericii Romei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească Sabatul fals în locul celui adevărat, aduc astfel omagiu acelei puteri de către care, și numai de către ea, este poruncit acesta. Semnul fiarei este Sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.

Dar vremea de a primi semnul fiarei, așa cum este rânduită în profeție, încă nu a sosit. Timpul încercării încă nu a venit. Există creștini adevărați în fiecare biserică; nici comuniunea romano-catolică nu face excepție. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a înțeles îndatorirea poruncii a patra. Dar când va fi emis decretul de impunere a sabatului contrafăcut și când strigătul cel tare al celui de-al treilea înger va avertiza oamenii împotriva închinării fiarei și chipului ei, granița va fi trasată limpede între fals și adevărat. Atunci cei care încă stăruie în călcarea Legii vor primi semnul fiarei pe frunțile lor sau pe mâinile lor.

Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai crâncenă prigoană, atunci Sabatul papal va fi impus de autoritatea unită a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care nu se va sfârși decât prin ruină națională. Bible Training School, 2 februarie 1913.

Cei „șapte mii” care sunt nimiciți la „ceasul” marelui cutremur, adică legea duminicală, își găsesc, de asemenea, un corespondent în „șapte mii” care au refuzat să se plece înaintea Izabelei în vremea lui Ilie.

Totuși Mi-am păstrat mie în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și fiecare gură care nu l-a sărutat. 1 Împărați 19:18.

Prima referință la șapte mii identifică un grup credincios care a refuzat să-și plece genunchiul înaintea Izabelei, iar ultima referință reprezintă o rămășiță care își pleacă genunchiul înaintea Izabelei. Când papalitatea cucerește Țara cea minunată (fiara de pe pământ din Apocalipsa treisprezece), la legea duminicală, o clasă este "răsturnată", iar o altă clasă scapă de sub mâna stăpânitoare a Babilonului, căci atunci începe solia de a ieși din Babilon.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Cuvântul „countries” este un cuvânt adăugat, căci multe țări nu sunt „răsturnate” la legea duminicală, însă mulți Adventiști de Ziua a Șaptea, în mod individual, sunt „răsturnați”, căci în acel moment ei sunt singurii trași la răspundere în fața luminii celui de-al treilea înger. Ei sunt „cei mulți”, căci ei erau cei chemați să fie printre aceia care au primit sigiliul lui Dumnezeu, dar au respins acea chemare.

Și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? Iar el a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor: Legați-l de mâini și de picioare, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va

fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:12-14.

Înșelăciunea prinților și a președinților din capitolul șase al cărții Daniel identifică pedeapsa puterii religioase care înșală puterea de stat.

Și împăratul a poruncit, și au adus pe acei bărbați care îl învinuaseră pe Daniel, și i-au aruncat în groapa leilor, pe ei, pe copiii lor și pe soțiile lor; iar leii au pus stăpânire pe ei și le-au sfărâmat toate oasele mai înainte ca ei să fi ajuns la fundul gropii. Daniel 6:24.

Vom continua cu cartea lui Daniel în articolul următor.

Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea să povestesc despre Ghedeon și despre Barac și despre Samson și despre Iefta; și despre David și despre Samuel și despre proroci: care, prin credință, au supus împărății, au lucrat dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor. Evrei 11:32, 33.